

Acemî Kalemler

Yıl : 1 Sayı : 12 Aylık Kültür, Sanat ve Edebiyat Dergisi Eylül - 2018 5TL.

DAĞ YALNIZLIĞI

Uçurumlardan da ötede
Uzak bir dağın
Bir dağa sessizce
Bozlak söylemesidir yalnızlık

Alnınız değince
Buzdan bir dağa
Kor ateşe dönmektir
İncinir sessizlik
İncinmez kimseler
Süzülen kartal ki göklerde
Yüreğe konmadan önce

Bir dağın uzak
Uçurumlardan ötede
Bozlak söylemesi sessizce
Bir dağa

Bir daha
Bir daha

Selim TUNÇBİLEK

(Şairin "Yalnızlık Kitabı" isimli dosyasından)

Bu Sayıda :

Selim **TUNÇBİLEK** - Mustafa **YILMAZ**
A. İbrahim **ATAŞ** - Kurtuluş **ÇELEBİ**
Fatma **DAĞLI** - Hızır İrfan **ÖNDER**
Melike **ÇELİK** - Z. Meral **KONŞUK İVECAN**
Burhan **KALE** - Selin Meriç **ÜNAL**

ADIMIZIN YABANCISIYIZ

Ekim ayı toprakla tohumun ümit ışığı ile birlikte bulunduğu bir aydır. Bereketlenmeyi bekleyen toprak rahmeti ve tohumu büyük bir arzu ile bekler. Bağrına hançer gibi saplanan sabana onun için ses etmez.

Bir yıl önce ekim ayında başladık bu bereketli yolculuğa. TYB Kayseri Şubesi'nde kesişen yollarımız uzun uğraşlar, gayretler sonunda yolunu "Acemi Kalemler" vadisinde bulup kendi halinde akmaya başladı. Dergimizin adındaki "Kalemi" görmeyenler "Acemi" ibaremizi büyüttüler de büyüttüler. "Acemi Kalemler" in "Acemi" sini büyüttükçe ne denli küçüldüler onu bile fark edemediler. Tevazu bu çerçevede ustamıza yakışıyordu. Belki adımıza da yakışıyordu. Lakin yazdıkları şiirler, hikâyeler ve denemelerle; Mustafa Yılmaz'a, Melike Çelik'e, Fatma Dağlı'ya, Burhan Kale'ye, Emine Çoban'a, Zehra Meral İvecan'a, Zehra Akkaya'ya Kurtuluş Çelebi'ye ve dergimiz dışından bize yazı gönderen hiçbir kaleme "Acemi" sıfatı yakışmıyordu. Bu da gösteriyor ki edebiyat kamuoyu içinde bile nitelik aramak gittikçe güçleşiyor. Bundan şikâyet eden yalnızca bizler değiliz tüm dergiler şikâyetçi. Birilerinin kral çıplak demesi çok gerekliydi. **ACEMİ KALEMLER** "Kral çıplak!" diye haykırdı ve kendi işlevini yerine getirdi. Bizim, taşralı ve acemi hallerimizi bilerek bize yüreğini açan alicenap kalemlere, mahfillere, yayın kuruluşlarına, dergilere sonsuz şükranlarımızı sunarız.

Ürettiklerimizin değerini ifade etmekten hicap duyarız. Methiyeler dizilen Elif Şafak'ın "**Havva'nın Üç Kızı**" ile ilgili Türk edebiyatında önemli bir intihal olayını ortaya çıkardık. Bununla ilgili geçen sayımızda yayınlanan eleştiri yazısı ciddi bir yankı buldu. Lakin efendisiz hayatı kendilerine uygun görmeyenler yine efendilerini gücendirmeme tavrında kaldılar.

Elinizdeki sayımızla birlikte dergimiz birinci yılını doldurmuş oldu. Sizlere sürekli nitelikli bir içerik sunmak istedik. Bunun için çırpındık. Bu gayreti ve niteliği görenler adımızı bize yakıştıramadılar. Başta siz değerli okurlarımız olmak üzere bize "Acemi" sıfatını yakıştıramayan dostlara teşekkürlerimizi sunarız.

Bu nedenlerle "Adımızın yabancıyız". Gelecek sayımızda "**a-kalemler**"de buluşmak dileğiyle...

GÖRDÜKTEN SONRA GÖRMEMİŞ GİBİ YAPMANIN İMKÂNSIZLIĞI ÜZERİNE

Mustafa YILMAZ

Bilindik anlamlarıyla sorumluluktan kaçış üzerine söylenebilecek sözlerin çoğu söylenmiştir elbet. Köpek olsak, ödevlerden ilk kaçışımız amonyak kokulu olurdu ve ödev bilinci maceramız da burnumuza vurulan rulo edilmiş gazetenin şaşkınlığıyla başlardı.

Sorumluluklarda kaçmak sorumsuzluk mudur? Yoksa bunu yüksek bir sorumluluk algısının neden olduğu bir çıldırma hali mi telakki etmek gerekir? Yani demlenmekte olan bir sıkışmışlık, çözümsüzlük, sessiz isyan kazanının havaya uçmasından bahsediyorum.

Paydaşların kahir ekserisini üzen bu menfur fiile yani sorumluluk cephesinin terkine biçilecek cezadan önce -artık kurşuna mı dizerler, rütbe mi sökerler- bu savaşın irdelenmesi lazım gelir sanki. Savaşın, cephelerin, askerlerin, mühimmatın... Her şeyden önce asker, yiğit kimdir? Ne için savaşmalıdır?

Yüksek önem atfettiğimiz görevlerimizin pek çoğunu, gittikçe bulanıklaşan dünyamızdan yalıtılmış olarak değerlendirebilmemiz mümkün değil. Dolayısıyla taşıdığımız suyun kurumuş köklere mi yoksa bir trajedi yaratmak üzere köstebek yuvalarına mı aktığını kestirebilmek güç. İlk şüphe, terkinin ayıp saydığımız sorumlulukların bizzat kendisinden olsa çok yanlış olmaz. Sonra şüpheli bakışlarımız kendimize yönelecek elbette. Kendimizde saf, katıksız olmayan, marazlı haller olduğunu göreceğiz. Artık cephe de asker de kutsallığını kaybetmiştir.

Sorumluluk, vücudun büyümesine ruhun yetişemediği yıllara kadar elle tutulur, yadsınamaz iz düşümlere sahipti hayatımızda. Ödev yapmak, ekmek almak, kuşun yemini vermek gibi net uzantılar olarak bizimleydi. Ne için yaşadığımız belliydi. Ne için savaştığımız

belliydi diyemeyeceğim çünkü bir savaş yoktu. O yıllar, travmatik maceralar yaşansa, kötü biletler farklı büyüklükte ikramiyeler olarak ansızın avuçlarımıza tutuşturuluyor olsa bile uyumlu kalabildiğimiz yıllardı.

Tarihsel olarak insanoğlunun uyumsuzluğu ilk nerede başladı; buna cevap vermek güç. Ama insanlardan bir insan olarak bizim uyumsuzluğumuz, tam olmaya başladığımız zaman başlıyor. Birçok farklı ırmakta yıkanmaya başlıyoruz birden. İrmaklar devamlı değişiyor. Meseleyi çözebilmek için su kaynağı sayısından bir fazla denkleme ihtiyacımız var. Var ama ötesi berisi mezura kabul etmeyen bir yığın olarak duruyor dünya. Bir melek kimsenin alnını sıvazlamadan bir ipucu vesaire gelmiyor bir yerlerden.

Yapılması gerekenden kaçmayı sağlayan çılgınlık hali de işte bu iç karartıcı noktadan besleniyor. Kâğıda çizilmiş bir bıçak kimseyi korkutmaz. Ama üçüncü boyutla hacim kazanır, dördüncü boyut olan zamanın yardımıyla da harekete geçerse reddedilemez bir panik yaratır. Kişi, meseleleri ne kadar fazla boyutta ele alır, ne kadar fazla denklemi görmeye başlarsa, bu ağırlık altında ezildiği anların birinde o kaçış butonuna basması o kadar kolaylaşır. Gördüğünü görmemiş gibi yapamaz hiç kimse.

At/as'ın silkinbilmesi için; önce omuzlarında bir dünya taşıdığına inanması, sonra da bir zaman o dünyayı bir an olsun yüklenecek gözü karalığa sahip olması gerektir. Yükün ağırlığına saygı duymayan, o yükü tüm mahiyetiyle kavrayıp ona inanmayan insan bir sorumluluk taşıyamaz aslında. Ağzında bayağı bir ısıklıkla bir şeyi itekliyor. Veya itekleniyor.

DÖNÜŞÜM ÜZERİNE

A. İbrahim ATAŞ

Kafka'nın "Dönüşüm" üne bakış; sevdiği ailesi için insanlık dışı çalışan ve çalıştırılan bir adamın, gerçekten de insan dışı bir varlığa 'dönüşüm' ünü konu alan eserinde Kafka, insan doğasının can acıtıcı gerçeklerini açığa çıkarırken, bireyin yaşamına aile dinamiklerinin nasıl da kaçınılmaz şekilde damgasını vurduğuna işaret ediyor.

Babasının iflası ve müdüründen borç alması sonucu, söz konusu borcu ödeyebilmek için hoşlanmadığı işte - pazarlamacılık- çalışmak zorunda kalan Gregor Samsa'nın sırtındaki yükün ağırlığı yalnızca çalışma koşullarının güçlüğünden değil, aynı zamanda dört kişilik ailesinde çalışabilecek durumda olan tek insan olmasından kaynaklanmaktadır. Yaşamın yükü altında ezilen Gregor bir sabah uyanığında kendisini bir böceğe dönüşmüş olarak bulur. Böcek zihninde bile, işe geç kalmış olmasının korkusu böcekleşmesinin şaşkınlığına baskındır. Oysa böcek Gregor dört duvar arasında yaşamaya mahkûm olacaktır. Önceleri olup bitenin yalnızca bir değişim (eğer durum böyleyse Gregor bir süre sonra eski haline geri dönebilecektir) olduğu umuyla hareket eden diğer aile bireyleri, zamanla gerçekleşen olayın geri dönüşsüz olduğunu anlayacak ve Gregor için trajedi başlayacaktır.

İnsanoğlunun yıkıcı ve saldırgan doğasının sınır tanımazlığına, son derece sinsi bir yöntem kullandığına, yıkıcılığını ve saldırganlığını kolayca en yakınındaki nesnelere uygula-

dığına tanık oluyoruz. İnsanın yapıcı ve uysal bir varlık olduğu yönündeki söylemleri sık işitiriz, ancak bunun bir tespit değil bir istek olduğunu bir başka deyişle bir gerçeklik değil bir ideal olduğunu biliriz. Kendisinin maruz kaldığı zorba baba figüründen -büyük olasılıkla- koruduğu ve hatta onca yokluğa karşın konserva-

tuvara göndermeyi planladığı kız kardeşi Grete'nin, tutumunda zamanla gerçekleşen 'dönüşüm' Gregor'un canını fazlasıyla yakmış olmalı. İflas ettikten sonra çalışmayı tamamen bırakan, çalışmayacak durumda görünen yaşlı babanın, dönüşüm sonrası, acımasız ve zorba davranışları, Gregor'a "böcek" gibi davranması ve zorunluluk durumunda pekâlâ çalışabilmesi şaşırtıcı. Kendi bedeninden kopan bir parça olan ve bu nedenle annesi için eşsiz olması beklenen Gregor ile olan

etkileşiminde annesi o kadar edilgen ki, okurda kızgınlık ve hayal kırıklığı duyguları uyandırıyor. Gregor Samsa uzun süre tekdüze odasında yaşadıkdan sonra, odasındaki eşyaların dışarı çıkarılması, odasının boşaltılması konusu gündeme geliyor. Başlangıçta odada daha rahat hareket etmesi için girişilen bu eylem, aile bireylerinde Gregor'un insanlığı tamamen unutacağı kaygısı yaratıyor. Aslında, Gregor da kendince buna karşı durmaya çalışıyor. Kız kardeşi Grete bu noktada odanın boşaltılması yönünde diretiyor.

Bu meydan okuma Gregor için mi, Gregor'a karşı mı? Bunu yorumlamak zor. Gregor

hangi nedenlerle bir böceğe dönüşür? Bu soruya birçok farklı yanıt verilebilir. Ağır strese insanların birtakım savunmalarla karşılık verdiğini biliyoruz. Aşırı çalışan, isteklerini gerçekleştiremeyen, dürtülerini doyuramayan kişi isteklerini ve dürtülerini bir süre bastırdıktan, erteledikten sonra artık karşı koyamaz hale gelecektir. İsteklerini dolaysız gerçekleştirmesi, dürtülerini dolaysız doyurması artık zihnine tamamen yerleşen 'acımasız baba figürü' nedeniyle olanaksızdır. Bu nedenle, dolaylı bir yol izlenerek ağır stresle baş edilir. Peki, Gregor hastalansa, hasta olsa daha akla yatkın bir çözüm olmaz mıydı? Olurdu, ancak buna ne Gregor'un suçluluk duyguları, ne de çalıştığı şirketin doktoru izin verirdi.

Sonuçta, bir böceğe dönüşen Gregor'u işe gitmediği için ne babası ne müdürü ne de kendisi suçlayabilirdi. Böceğe dönüşüm bir başka şekilde de açıklanabilir. Tıpkı Sigmund Freud'un öne sürdüğü 'suçluluk bilincinden suç işleyenler' yaklaşımındaki nedensellik bağı kurulabilir. Söz konusu yaklaşımla Freud, suç işleyen insanların önemli motivasyonlarından birisinin de, bilinç dışı suçluluk duygularını bilinçli, somut hale getirme gereksinimi olduğunu söyler.

Kısacası, suçluluk duyguları nedeniyle suç işlenir. Benzer şekilde, böcek gibi hisseden Gregor böcekleşir. Baba Samsa'nın elma fırlatarak oğul Samsa'yı sırtından yaralaması konusu üzerinde enikonu fikir yürütmeyi ve tartışmayı hak ediyor. Elma fırlatılarak yaralanma anı, Gregor'un aileden kovulma anı hissiyatı uyandırıyor okurda. Yasak meyve olan elmayı yiyen Âdem ile Havva'nın cennetten kovulması gibi, babasının fırlattığı elmayı sırtına "yiyen" Gregor da aileden kovulmuştur.

Âdem'le Havva'nın kovulması insanlığın başlangıcıdır. Gregor Samsa içinse kovulma belki de insanca yaşamın başlangıcı olacaktır. Diğer yandan, yasak meyve elmanın cinselliği sembolize ettiğini de biliyoruz. En güçlü ve en

eski toplumsal tabulardan birisi olan ensest (aile bireyleri arasında ya da yakın ilişki içindeki bireyler arasında cinsel ilişki) ile yasak meyve elmayı ilişkilendirmek güç değil. Dolayısıyla, baba Samsa ile kızı Grete arasında ensest olasılığı da zihinleri kurcalıyor. Ancak, bu yönde somut delillere rastlamıyoruz. Yaşanan trajediye karşın, dünyanın dönmeye devam ettiğini, aile dinamiklerinin işlediğini ve Samsa'ların Grete ile oyunu sürdüreceklerini görüyoruz. Aslında, Grete'nin görevi yalnızca vekâleten yürüttüğünü ve kısa bir zaman diliminde Samsa ailesinin çalışkan ve zengin damadına devredeceğini kestirmek için kâhin olmaya gerek yok.

Kırk bir yaşında yaşama veda eden Franz Kafka ile bitirelim: "Yaşam, daha başında kaybedilmiş bir savaştır."

DENİZ

Öylesine dolu ki içim
Denizin kokusunu anlatmak
Denizi anlatmaktan daha zor
Bir balıktım ben
Âşık oldum alçın kuşuna
Konuşmak imkânsız
Sen benimle boğulmadıkça

Kurtuluş ÇELEBİ

PAYDOS

Fatma DAĞLI

Görüyorum. Ateş bir tek onun yüreğine düşüyor.

“Tıp... Tıp, tıp... Tıp, tıp, tıp...”

Bir damla, bir damla daha... Kara toprak islanıyor. Başını gökyüzüne kaldırıyor. Çatlayan dudaklarında son bir şarkı:

“Artık... Yeşerecek bir dalım yok!

Yağmurlar yağsa da hoş yağmasa da...”

Dostum Grundig ile göz göze geliyoruz. Elimizden hiçbir şey gelmiyor. İçimiz burkuluyor.

Tepe üzerine kurulmuş büyük bir bahçede oturuyorum. Eskiden bu kadar sessiz değildi buralar. Neredeyse tüm aile bir aradaydı.

Ah, ne güzel günlerdi! Gelin gücüm yettiğince anlatayım...

Dökülmüş saçlarıma, damarlı ellerime, kamburlaşmış sırtıma bakıp da burun kıvrımayın. Bir zamanlar gür saçlarım savrulurdu rüzgârlarda. Güçlü kollarım uzanırdı semaya. Hele bir de sarı tokalarımı taktım mı öyle bir parlardım ki komşu bahçedeki ceviz ağacının hirsından çatır çatır çatladığını duyardım.

Şurada küçük bir havuz vardı. Serçeler su içerdi fıskiyesinin altındaki çanakdan. Sonra gelip omuzlarıma konarlardı. Ötüşmelerini dinlemek tatlı bir huzur verirdi seher vakitlerinde. Derken kapılar gıcırdamaya başlardı, uyananları bir bir toplardım kanatlarının altında...

Şu paslanmış somyanın üstünde pamuk elleri tespih çeken bir babaanne otururdu mesela. Bazen sitemkâr bir edayla “Hayırdır cennetten muştı mu geldi?” diye sorardı kıkırtısı bitmeyen torunlarına. Hemen yanı başında bağdaş kurmuş, şapkasında sakladığı çuvaldızıyla heybesini onaran güler yüzlü, pembe yanaklı bir dede vardı. Zamanla göçtüler birer birer fani dünyadan. Her kayıpla benim de bir dalım kurudu. İrili ufaklı o kadar çok kol

kaybettim ki kuşları, kedileri, kelebekleri selamlayabilmek için başımı hafifçe öne eğer oldum.

“Göstereyim mi?”

İşte böyle yavaşça.

“Aaah, boynum! İyice oduna dönmüş.”

“Ne diyordum ben? Ha eskiden...”

Eskiden, ne okey masalarına oturulur, ne şen kahkahalar atılırdı gölgemde. Aile büyüklerinin sohbetlerini sabahlara kadar çay içen gençler devralırdı sıcak yaz gecelerinde. Arka fonda benim hışırtılarım ve dostum Grundig’ten çıkan melodiler...

Hele bir bayram sofraları kurulurdu ki tatlı telaşlarla, sormayın. Yahniler, mantılar, börekler, baklavalılar... İştahla yenen yemeklere kedinin ciğere baktığı gibi bakar, özellikle yaprak sarmalarının tiridine bir ekmeğe de ben bandırabilir miyim acaba diye dallarımı uzatmaya çalışırdım. Bir defasında başaracak gibi olmuştum. Aksilik bu ya birinin gözüne batacaktım neredeyse. Bir el uzandı:

“Çıttt.”

“Aahhh!”

Haddimi bildirmişlerdi. Benim bahtıma sadece sofraya toplanırken bardaklarda yarım kalan suları içmek düşmüştü. Neyse...

Zamanla her şey değişiyor... Yan tarafa bir çayırılık yaptılar geçtiğimiz yıl. Adı çardak mı ne, bir de sahte ağaç diktiler üzerine. Gıcık oluyorum ona. Saçlarım döküleli beri orada toplaşır oldular. Neymiş, güneş sızıyormuş dallarımın arasından. Gün gelecek Grundig’i de götürüp oraya asacaklar diye ödüm patlıyor. İyice bağrıma basıyorum eski dostumu.

Hem kızıyor, hem merak ediyorum. Ne konuşuyorlar acaba? Kulak kabartıyorum, olmuyor. Doğru dürüst duyamıyorum artık. Tabağı kabak anlar oldum...

Hiç iştahım yok şimdilerde. Sessiz bir cenaze yemeği yeniyor kuru dallarımın altında.

Adam Amca'nın cenaze yemeği. Evet, yanlış duymadınız Adam Amca'nın.

Bu ismi ilk duyduğumda gövdem çatırdayana kadar gülmüştüm. Küçük bir kız çocuğu vardı. Özellikle yaz tatillerinde gördüğüm; yuvarlak pembe gözlükleri olan çok sevimli bir kız. Bizim oğlan bir gün merdivene çıkmış evin önündeki asmayı buduyordu. Ona seslenecek oldu. Çocukluk bu ya adını hatırlayamadı. Gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Durdu, durdu, sonra saf saf "Adam Amca" deyiverdi. O günden sonra bu kız ve ailesi için bizim oğlanın adı Adam Amca olarak kaldı. Yeniyetmelik çağlarını bilirim Adam Amca'nın. Ailenin en küçük oğluydu. Filinta gibiydi. Kolunun altına sıkıştırdığı kitaplarıyla her sabah okula gidişine, keyifle eve dönüşüne, saçlarını yandan tarayışına, gecenin karanlığında kalbinin sesini kulaklarında duyarken yazdığı sevda yüklü mektuplara şahit oldum. Ne büyük aşktı onlarınki...

Aylar ayları, yıllar yılları kovaladı.

Dinleyin bakın. Ne ateş böceklerinin cırıltısını, ne kuşların cıvıltısını ne de çatal kaşıkların şen şakırtısını duyabilirsiniz. Derin bir sessizlik hâkim artık buralara. Varın ötesini siz düşünün.

Ben yorulдум, çok yorulдум...

Tam şuram; sağ omzumun üstündeki küçük çıkıntı çok ağrıyor son günlerde. İyice kocadım. Yıllarca taşıdığım radyoyu düşürmemek için direniyorum.

"Aaah."

Çıtırıtıt...

"Olamaz!"

Takkk...

"Şşşş, Grundig??? Dostum, cevap ver!"

Yere düşen radyodan cızırtılı sesler geliyor. Muhayyer Kürdî bir veda sızıyor dudaklarından. Necla'nın yarım kalan şarkısını tamamladığını benden başka kimse duymuyor...

"Yarınlar, olsa da hoş olmasa da. Paydos!..."

HAİKULAR

1

gönlüme girip
kronik hastalık gibi
çektirip durma!

2

söyle sevgili
böbrek taşı mısın ki
inletiyorsun!

3

bir gülüversen
son bulur gönlümdeki
hazan mevsimi...

4

sen olmayınca
kelebek ömrü kadar
sürmez hayatım!

5

umut ağlarsa
yarınlar yalan olur
kopar bir tufan!

Hızır İrfan ÖNDER

MAVİ GÖLGE

Melike ÇELİK

Bir perdenin ardına düştü gönlüm. Günlerdir o perdenin arkasına saklanan koca dünyayı arıyorum. Hani perde gizlerdi, örterdi bütün mahremleri? Ses ve şekillerden oluşan o dehlize düşürürken beni, marifeti dilediğini saklayıp dilediğini yansıtmamış meğer. Bense gördüklerimin ötesinde görünmeyene talibim şimdi. Kalbimin şavkı o perdenin ardında yandı ve ben şimdiye dek yalnızca gösterilenle yetinmiş olduğumu gördüm. Hiç aralanmayan bir perdenin ötesinde bir gölgenin esiri oldum.

Başlangıçta sadece bir oyundu benimkisi, tıpkı çocukluğumdaki gibi. Her okul çıkışı babamın terzi dükkânına uğrar, deniz gözlü kadının yolunu gözlerdim. Yalnızca bir hayranlıktı hissettiğim, bizim oralarda mavi göz olmazdı. Nasıl bakar, nasıl görür diye merak ederdim dünyayı. Gözlerinin değdiği her yere ferahlık konmaz mıydı mesela? Ya gözlerinden akan yaşlar, hep açık denizlerin kokusunu mu taşırdı? Oysa bizim oralarda deniz de yoktu ve benim denizlere hasretim o zamanlar sık sık dükkânımıza gelen mavi gözlü kadınla başladı. O da deniz olan bir memleketten gelmiş olmalıydı. Yoksa nasıl bulurdu masmavi gözlerine sebep? Hayranlığım zamanla derin bir tutkuya dönüşmüştü. Yaşıtlarımın gün be gün değişen aşklarıydı belki de beni bu dipsiz mavi kuyuya düşüren. Ben de âşık olmalıydım, onlar gibi, herkes gibi. Kalbimdeki kıvılcımların hepten harlanıp beni gündün güne erittiği günlerden bir gün onun bir daha gelmeyeceğini öğrendim. Gitti, dediler, tayini çıktı, başka şehre gitti. Nereye diye bile sormadı dilim. Yepyeni duygular tatmıştı artık kalbim, şakıması yedi cihanı dolaşıp tüm kulaklara aşk nağmeleri doldurabilirdi. Ama gitti demişlerdi. Hiç bilmediği bir kalpte gölgesini bırakıp gitmişti. Zamanla o gölge de büyüdü benimle, ona renkler ve sesler yakıştırdım hiç durmadan. Deniz kabuklarının gürültüsüne sakladım meltem meltem esen sedasını, mavinin her tonuna boyadım hiç yorulmadan benimle dans eden hayalini.

Perde aralanır mı bir gün, hiç bilmiyorum. Geldiğim gündün beri karşı

pencereden ayırmıyorum gözlerimi. Tek göz odanın içinde dolanıp duran gölgenin peşinde akıyor ruhum. İlk günler yalnızlığıma çare, kendimle oynadığım ufak bir bilmeceydi benim için. Gölge kadın birazdan masadan kalkacak ve koltuğa uzanacak sonra biraz kitap okuyacak. Bu akşam canı çay değil de bol köpüklü bir kahve isteyecek. Peki, her akşam saatlerce ne yazıyor olabilir? Okyanuslara açılan kaptan sevgilisine inci gibi harfleri sıralayarak özlemine yüzdürüyor belki de. Ya da yaşayamadığı hayatı bir romanda canlandırıyor. Lambası her gün aynı saatte yanıyor ve sabaha kadar hiç sönmüyor. Yoksa o da mı yalnız benim gibi bu sahil kasabasında? O da mavi bir gölgenin peşinde mi sürüklüyor bedenini yıllarca?

O gittikten sonra çok şey değişti hayatımda. Çeşit çeşit insanlar tanıdım kokusu bile yabancı şehirlerde; nice limanlar gördüm, yeni sevgililer edindim ama hep uzak durdum mavi gözlü olanlardan. Bir gün bırakıp giderler diye ürktüm belki de. Ah giden olmak ne kolaydı kim bilir, geride kalmaksa nasıl hoyrat bir can acısı... İşte bu yüzden gölgesi tutsak etti beni çoğu zaman ait olmadığım başka sevdalara. Onu tanımasaydım yine kolay kolay çıkamaz mıydım düştüğüm kör kuyulardan, bilmiyorum.

Bazen kendimi Zebercet gibi hissediyorum. Hiç gelmeyecek bir kadının peşinden ne kadar bekleyebilirim diye soruyorum kendime. Sabrım ömrüme galip gelir mi? Oysa ben hiç beklememiştim ki. Geride kalmak beklemeyi gerektirmezdi çoğu zaman. Ben onun gölgesinde yaşamayı seçmiştim, varlığını aramak gereksizdi bana göre. Şimdi ise tek isteğim karşıdaki perdenin aralanıp gölge kadının suretine kavuşmak. İnsan hayallerinde ne kadar özgürse gerçekler o kadar kanamalı olur ya yine de artık gölge oyunlarında seyirci kalmaktan yorulmuşum. Kim bilir az sonra perde aralanır, mavi mavi gülümser bana. Ve ben biriktirdiğim tüm deniz kabuklarını perdemize asar, ikinci bir gölge olurum sokağa açılan küçücük pencerenin denizliğine.

KARAKTER ÇİÇEKLERİ

ZEHRA MERAL KONŞUK İVECAN

Çiçek karakterli insanlar saçılmış dört bir yanımıza. Kendimiz bile bilmeden bu gerçeği; ayaklar altında ezdiklerimizle, vazoya koyduklarımızla, bakıp bakıp durduklarımızla ve bazen görmeyelim diye uzaklaştıklarımızla yaşayıp gidiyoruz.

Hani bazı kimseler vardır; dünyasının uzak kıyılarından seyrederken ona hayran olursunuz. Sergilediği her davranış uzun süreler boyu üzerinde çalışılmış kaliteli bir tiyatro oyunundan alınmış sahneler gibi etkiler sizi. Hiçbir şeyi gelişigüzel sergilemez. Tastamam planlı, düzenli, herhangi bir eksikliğe tahammülü olmayan bu insanların çekim alanlarına girdiğiniz anda bir şeylerin ters gittiğini hissedersiniz. Tıpkı bir tabloyu uzaktan hayran hayran izlerken iyice yaklaştığınızda göreceğiniz fırça darbeleriyle yüzünüzü buluşturma isteği gibi. Önce nedenini anlayamazsınız, zamanla, sürekli özenli davranmaya çalışmanın kendini ve çevresindekilerini yıpratıldığını, yordüğünü keşfedersiniz. “Bu muymuş bunca hayranlığım?” dersiniz anlamsızca. Saksı menekşeleri gibidirler. Envai çeşit renkleri vardır; muntazam duran hepsi hemen hemen birbirinin aynı yaprakları. Tamamı aynı tondadır yeşilin. Çiçeklerin rengi çok net ve parlaktır. Böyle muhteşem görünen bir çiçek kim bilir ne güzel kokuyordur, dersiniz. Eğilip koklarsınız; kokmaz. Kokusunu alamadım zannıyla tekrar tekrar denersiniz. Sonra gerçeğin karşısında kabullenmekten başka şansı kalmayanlardan olduğunuzu anlarsınız. Menekşe karakterli insanlar için de görüntü her şeydir. Önemli olan insanların onlara muhteşem pozlar için hayran olmalarıdır. Anı yaşamaya çalışıp mutlu olamadan ömürlerini tükettiklerini ne kendileri anlarlar ne de çevresindekilere -uyarılma adına- fırsat tanırılar.

Hiç güzel olmak dikkat çekmek uğruna uğraşmadığı halde doğal olarak parlayan kişilerle karşılaştınız mı? Bakıp bakıp bir kusur görmediğiniz kimselerdir. Öyle güzel, öyle iyi ve öyle farkında değildir ki böyle olduğunun doğal olmayan bir hareketine denk gelmezsiniz. Yeryüzüne inmiş, inerken de kanatlarını düşürmüş melek zannedersiniz. Mütevazı bir şekilde yaşarlar. Yaptıkları iyiliklerle ya da güzellikleriyle övünmeden.

Zarif bir gül gibidirler. Gül yalnızca açar, insanlar kendisini görsün diye özel bir çabaya ihtiyacı yoktur. Gonca haliyle bile cezbeder kokusuyla büyüler. Doğal olarak seversiniz onları.

Tanıştığınız bazı insanlar hakkında ise düşünürsünüz. Aslında bulunduğu yerden farklı bir ailede olsaydı hayatı ne şekilde değiştirdi diye. Çünkü etrafı kendisinden daha parlak daha aktif daha güzel insanlarla çevrilidir. Nasıl ki güneşle ay aynı anda görünse -dolunay dahi olsa- ayın hükmü kalmayacağı gibi bu kişiler de hep birilerinin gölgesinde kalmıştır. 100 değildir de hep 95'tir hayat notları. Kendisinden daha güzel kardeşleri olmasa, kendisinden daha başarılı arkadaşları olmasa, kendisinden daha iyi çevresindekiler olmasa karanlıkta parlayan elmas olacakken altın olabilmeye rıza göstermek zorundadır. Bana hep güllerin gölgesinde kalan karanfilleri hatırlatırlar. İnsanlar gülün olmadığı yerde karanfile yönelir. O da güzeldir gül gibi güzel de kokar ama gülden sonradır hep daima ikinci sıradadır.

Her an herkese karşı tetikte olan tiplere ne demeli; onlar için sevseniz de birdir sevmeseniz de. Bu kişilere göre herkes potansiyel düşmandır. Bu sebeple daima tetikte(!) olunmalıdır. Mutlaka laf sokmak için(!) sohbet etmek istediklerini düşündüklerinden insanlar ne söylese de onlar laf sokmadan ben onları ısırısam diye fırsat kollarlar. Sevmek istesiniz de zordur bu tiplerle arkadaşlık. Yanlarına yaklaştırmazlar. “Seni uzaktan sevmek aşkların en güzeli” şarkısı beyninizde sürekli çalar bu insanlara değer verdiğinizde. Hiçbir kaktüs çiçeğini koklayabildiğiniz oldu mu? Hah işte tam da bu insanların karakterinde bir çiçektir. Yaklaşma, dokunma; yoksa yanarsın!

Unutmadan birde dağda belde, yol kenarında, kısacası hemen her yerde burnunuzun dibinde biten yabani çiçekler vardır. Kokuları vardır ama burnunuzun direğini kıran ya da garip kokusuyla içinizi bayan. Ama gelin görün ki çok güzel koktuğunu, vazgeçilmez olduğunu sanıp, her rüzgârla sallana sallana kendini gösterip, kokularını dört yana seyahate yollarlar. Bunlara karşılık gelen tipleri de sizin hayal gücünüze bırakayım. Biraz da siz vakit geçirin çiçeklerle!

ELBE KIYILARINDA

Işık, insanla tanır karanlığı...
Karanlık, insanla erer ışığa...

Et ve kemik;
Aşiyân birbirine...
Erdem, keşfedilmemiş renklerden...

Kıyı; üryan, bîcan...
Kırmızı fener; karanlık, bulantı, baş dönmesi ve uçurum,
Felaketler odası...

Panayır,
Güller,
Tüneller,
Köprü yine köprü...
Avuç içinde adalet,
Kilit kilit dilek...
Koku, zakkumsu...

Nehir;
Rüzgârgülleri,
Taşlara işlenmiş yürekleri...
Kimin kanadına tutunsalar hüzne teşne,
Gerçeği kutsayan bakışlarında hep gün batar...
Sanat, dildir karanlıkta insanlığın...

Elbe; renksiz, çamursu,
Kıvrımlarında ışık dansı,
Kuzey düşleri,
Soğuk mimarisi,
Yakın yer ile gök...
Çalışmak, abî hayatları...

Perdeler açık,
Van Gogh tablosu,
Evler, lisan
Suskun sokaklarda yel,
Değirmenler tevekkel...
Taşlar, gözlerinden örülmüş kadınların...

Su perisince şekil verilmiş
Kanallar, binalar...

Kimini su temizler,
Kimi suyu temizler...

Burhan KALE

“BANA DA YER VAR MI?”

Selin Meriç ÜNAL

Tek çocuğum. Doksanlar da çocuk olmayı çok isterdim yine de de ucundan yakalamışım fena sayılmam. Kendimi bildim bileli annemle beraberiz. Düşünün ki benim doğumuma girerken bile yanında sadece ben varmışım. Hayatımın hiçbir evresinde bir kardeşim olsun istemedim. Kuzenlerimle beraber büyüdüğüm için kardeş yokluğunu pek hissetmedim. 2003 yılında anaokuluna okula başladım ilk gün beslenmemi serviste unuttum yanımdaki arkadaşım salçalı ekmeğini bölüp vermişti kalbimde yeri hep ayrıdır; salçalı ekmeğe sonuçta çok kıymetli. İlkokula başlıyorsun dediler. Çizgiyi taşırmadan boyama konusunda çok başarılıydım, bakalım bu sefer beni neler bekliyordu? İlk gün herkes ağlarken ben ağlamamıştım küçükken de güçlü ve lider olmayı istemiştim. Koç burcuym belki ondandır. Yıllar yılları kovalıyor annemle tek başımıza hayat mücadelesi veriyoruz.

Bugün olduğu gibi annem yine bitmek bilmeyen emeği ve sevgisiyle beni büyötmeye devam ediyor. Yazları anne yarısından daha fazla olan teyzemde kalıyorum pamuk gibi bir eniştem ve kardeşten öte iki tane kuzenimle çok mutluym o zamanlar. Teyzem kapıya gelen sütçüden süt alıp yoğurt yapardı artan sütle de sütlaç. Sütlaçın şekerini az koyardı eniştem şeker hastasıydı bizim tabaklarımızın üstüne gül reçeli dökerdi eğer o yoksa el yapımı marmelat. Hem huzur veren hem de harika bir tadı vardı ya da çocuktum ben öyle sanıyordum. Şimdi yaptıkları o tadı vermiyor hiç.

Dolu dolu bir çocukluk geçirdim ama hep bir yanımda annemi arardı galiba çalışan annelerin çocukları doksan yaşına da gelse her anlarında yanlarında olamayışları içlerinde ukde kalacak. Ama annem çalışmasaydı ben teyzemlere gelmeyecek belki de bu güzel çocukluk anılarım yerine evde tek başına oyuncaklarıyla oynayan bir çocuk olacaktım. Her gün mutlaka yaptığımız kumanda ve yer kavgaları şimdi o kadar kıymetli anılar ki.

Evcilik oynarken ben öğretmen olurum hep; e malum ailede eğitimci çok olunca hayaller de hep o yönde oluyor. Teyzemlerin evde salonun kapısı hep kapalı olurdu bazen aralık kalınca merak edip bakardım. Eniştem ya kitap okur ya da şiir yazardı çok özenirdim, onu üstün yetenekli gibi düşünürdüm, bir nevi çocukluk kahramanımdı. 35 yıllık fizik öğretmeni, edebiyatla bu kadar iç içe olunca çocuk zihnimde bağdaştıramamışım demek ki. Ama yıllar sonra anladım ki yazmak için çok okumak çok dinlemek e biraz da hissetmek yeterliymiş.

Ben hep günlük tutardım. “Sevgili Günlük” diye giriş yapmazsam kabul olmaz gibi gelirdi. Bazen yazacak bir şeyim kalmayınca olmasını istediğim şeyleri olmuş gibi yazardım; söylemek istediklerimi söylemiş gibi yapardım. Hayatımın en çok yazdığım en çok okuduğum dönemi lise yıllarımdır. Bol gülmeli bol ağlamalı bir lise hayatı geçirdim.

Dersime giren bütün edebiyat öğretmenlerimi hep sevdim. Zaten edebiyatı seven ve edebiyatla uğraşan herkes kalben güzeldir. Bir gün bir yerde ‘Tutkusunun peşinden giden dünyayı değiştirebilir.’ diye bir cümle okudum durdum düşündüm; Hayatım boyunca mesleğimi sevmek istiyorsam, her sabah o alarm çalınca mutlu uyanmak istiyorsam edebiyatla iç içe olmalısın dedim kendi kendime. Ve daha sonra cumhuriyetimizin ilk üniversitesi olan Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi/ Türk Dili ve Edebiyatını kazandım.

Biliyordum ki edebiyata dair çok zenginleyecektim. Daha çok üretmek daha çok okumak için doğru yerdeydim. Kıymetini bilememekten korktuğum okulumun hakkını verebilmek için ‘Yerimizin oldukça acemisiyiz’ diyen sizlere sormak istiyorum; orada bana da yer var mı?

Edebiyatın ve sanatın daha fazla değer verdiği yıllar görmek dileğiyle...

YEŞİL BENİM OLSUN MU?

Kadriye ASLAN

Midesinde uçuşan rengârenk kelebekleri kimsenin görmemesini diledi. Bugün içinde tarif edemediği kıpırtılar vardı. Tahta pencerenin kırık kanadını yukarıya doğru ittirerek açtı. Güneşin saçlarını okşamasına gözlerini kamaştırmasına izin verdi; uçuşan tül perdeyle taze bir serinlik dokunuyordu yanaklarına. Başını camdan çıkarıp gökyüzünü seyretti. Kendisine mavi karpuz kollu bir elbise biçti, bir müddet dışarıdaki kumruları seyretti, ne kadar şanslı olduklarını düşündü. Kırgın başını çevirip kendisi gibi köşede saklanan boy aynasına baktı. Olmazsa olmazı sürmelerini çekti gözlerine. Gülkurusu rujunu sürdü. Zümrüt yeşili elbisesini giydi. Kısa boylu ve soluk benizli olmasına rağmen yeşil onu hem uzun gösteriyor, hem de rengini açıyordu. Kırmızı taş boncuklu kolyesini hatırladı; kırıldığında ne çok ağlamıştı. Elini boynunda gezdirdi şimdi olsaydı nasılda yakıştırdı. Hayatta sahip olduğu tek renkti. Çocukken annesi belki de farkında olmadan söylemişti yeşilin ona yakıştığını. O gün aceleyle tüm yeşilleri ceplerine doldurmuştu. Annesi ilk defa ona bir şeyi yakıştırmıştı. Bayramlarda bile önce kız kardeşini giydirir hayranlıkla seyrederdi. Her seferinde çok beğenir “ceylanım” diye severdi. Ceylan çok güzel olmalıydı kendisi neydi kime benziyordu? Annesinin gözlerinin ışıltısı kardeşinin bayramlıklarında oynasardı. İşte bu zamanlarda öksüz ve yetim kalırdı çocuk kalbi. Alınan kıyafetleri taşıyamadığı için yazın bile kışlık, koyu renkli kıyafetler alınırdı ona. Kollarını ve paçalarını ikiye katlamaktan çok utanırdı. Arkadaşlarının neşeyle gülen gözlerinde ölüp ölüp dirilirdi. Gökkuşağı bir masal olmalıydı, bu kadar parlak ve canlı renklerin olduğuna inanmıyordu. Neden ona da bir avuç turuncu vermiyordu? O da arkadaşları gibi kiskanç olmalıydı. Hiç bir bayramda cıvı cıvı olmadı, şeker de toplamadı, zaten çok saçmaydı. Külleri savrulurdu kardeşinin mavi çiçekli elbisesinde. Kardeşini kiskanmıyor ama çok canı yanıyor. Bir tarafı yosun tutmuş taşlar kadar soğuktu annesinin ona bakışları. Çocukluğundan bir an silkinip zümrüt yeşili elbisesini giydi. Derin bir ah çekti, dalgalı siyah saçlarını eliyle kabarttı, bugün yeşiller içinde çok güzel olmuştu. Küçük krem rengi çantasını koluna taktı, rujan ayakkabılarındaki aksi ona gülümsüyordu. Taş duvarlı bahçesindeki hanımeli bugün daha mı çok kokuyordu ne? Bir iki dal koparıp elinde ovalayarak koklamak baş ağrısına iyi gelebilirdi. Anneannesini ‘Hanımelinin değdiği her yer şifa bulur’ demişti oradan aklında kalmış olmalıydı. Evinin demir kapılı bahçesinden çıktı, dar sokaklarda kayboldu. Her hafta yolun iki tarafına kurulan pazarı seyrederek geçmek çok hoşuna gidiyor ama alışveriş yapan babaları, eteğinden çekiştilen anneleri görmek onu

yoruyordu. Kucağına erik doldurmuş kız çocuğunun yerinde olmayı ne çok isterdi. Nereden geldiğini anlamadığı poğaçaya kokusu ona yine annesini hatırlatıyordu. Son bir kez baktı arkasına niye baktığını o da bilmiyordu. Gün akşama teslim olmak üzereydi, arkadaşlarıyla sözleştikleri parka doğru yürümeye başladı. Söğüt ağacının saçlarında asılı köprüden geçti. Her sabah selamladığı üzüm bağlarına bakmak istemedi. Yüzü bir salkım koruktan daha ekşiydi, elleriyle düşen kaşlarını kaldırdı, yerde toz içinde kalmış gülüşünü yerleştirdi yüzüne. İyi gelirdi belki açık hava, sevdiği insanlarla bir arada olmak. Çekirgeler, kurbağalar parkta çoktan yerini almıştı. İhlamur ağaçları, çınar ağaçları saçlarının uçuşmasıyla birlikte sanki en sevdiği şarkıyı çalıyordu. Hazırlanan masa yine çok özenliydi. Bütün arkadaşları toplanmış koyu bir sohbet başlamıştı. Semaverdeki çay acımaya yüz tutmuş altındaki köz can çekişiyordu. Arkadaşlarının gözü parkın kapısında belli ki birini daha bekliyorlardı. Gece artık dantel elbisesini giymiş yıldızları boynuna dizmişti, patlak olmayan birkaç lamba da yanmıştı. Karanlıktan koşarak gelen adam masada ki herkesten özür diledi, taşınma yerleşme derken saati unutmuştu. Yemekler yendi, çaylar içildi, Hülya Hanım’ın kek tarifi elden ele dolaştı. Kadın bu işi gerçekten iyi biliyordu. Herkes en iyi bildiği fıkrayı anlatıyor, kahkahaları birbirine karışıyordu. O hiç fıkraya anlatmamış kimsenininkine de gülmemişti. Taa ki son gelen adamın anlattığı fıkrayı duyana kadar. Gülmemek için dişlerini sıktı, dudaklarını ısırıp nafile... Ne olduğunu kendi de anlayamamıştı. Dişlerinin hepsi görünüyordu. Yoksa gülüyor muydu? Sıkıca kapattığı gönül penceresini iteleyen de kimdi? Yağan yağmura bile aldırmadan sadece ikisi varmış gibi patlak lambanın altında dakikalarca güldüler. Zaman dursun sabah olsun istemiyordu. Daha önce hissetmediği duyguların doruğundaydı. “Gökyüzü de her ağladığında bir gökkuşağı silerdi gözyaşlarını” dedi adam. Kimdi bu kahverengi dağ bakışlı adam? Lacivert kirpiklerinde açan mor sümbülleri çekti içine son nefesi gibi. Gülüşüne vurulduğu bu adam kimdi? Midesinden uçuşan rengârenk kelebekleri kimsenin görmemesini diledi. Soluk benzi ilk kez böyle kızarmıştı, utangaç duvağını kaldırıp bütün kızgınlıkları, kırgınlıkları mavi bir balonla uçup gitmişti sanki. Gülmek herkes gibi ona da çok yakışmıştı. O anda kalmak için neler vermezdi. Genç adam ayağa kalktı harika bir gündü vakit çok geç oldu diyerek ayrılmak için izin istedi. Arkasını döndü bir iki adım attıktan sonra mühür gözlü kıza gülümsedi. “Gökkuşağı gerçekten var ve ben en çok yeşili severim.” dedi.

DERGİ OLABİLMEK

Selim TUNÇBİLEK

Edebiyat sahasında dergi çıkarmaya karar vermek sanırım hiçbir zaman enine boyuna düşünülerek alınmış bir karar olmuyor. Her şeyden önce haklı, köklü, kapsamlı düşüncenin ürünü olmayınca, daha başlangıçta dergi fikri, ayakları sağlam olarak yere basmayan insan durumuna düşüyor, topallıyor. Bir dergi çıkarma düşüncesinin en ateşleyici zemini **heyecana** gelip dayanınca, o rüzgârın önünde derginin nasıl şekilleneceğini de heyecanlar belirliyor. Her dönem aynı heyecana uyanmayan zaman, doğruların fısıltılarını heyecan sahiplerine duyurmaya çalışıyor. Zaman içerisinde çıkış gerekçelerinden uzaklaştıkları bile oluyor. Hatta ilk çıkış gayelerinden daha da uzaklaştıkları görülüyor. İlk sayıları farklı amaçlara yelken açan dergiler, aylar ilerledikçe kendilerini farklı, üstelik istemedikleri limanlarda bile bulabiliyorlar. Bu düşüncemize dergicilik tarihimizde sayısız örnek bulunabilir.

Dergilerin nereye yol aldıkları kadar nasıl yol aldıkları da kimi zaman önemli hale geliyor. İşin başında, 'nereye yol almak istediği' bir plan dâhilinde oluşturulmadığı için aylar içerisinde '**yolunu**' bulabileceği ümidi diri tutulmaya çalışılıyor. Kendi yolunu işin başında doğru çizen dergiler daha uzun soluklu oluyorlar. Planlayarak dergi çıkarmak işin ciddiyetiyle doğrudan ilişkili. Söyleyecek sözü olan herkesin dergi çıkarma yolunu tercih etmesi dergilerimizin daha uzun soluklu olmalarını engelleyen sebeplerin başında geliyor. Sözü öneminden ziyade söz söyleyenin önemli oluşu başka bir hastalığımıza işaret olsa gerek.

Dergi çıkarmak bir kahramanlıktır. Anadolu'da dergi çıkarmak İstanbul'da dergi çıkarmaktan daha fazla veya daha az kahramanlık içermiyor. Kahramanlık nerede yapılırsa yapılsın kahramanlıktır. Burada kahramanlığın mekân tercihi, beslenme kaynaklarını tercihle doğrudan alakalı. İstanbul bu sebeple beslenme kaynaklarını çeşitlendiren doğru bir tercihe sahip. Beslenme kaynaklarındaki çeşitlilik dergi çıkarma kahramanlığının daha görünür olmasını sağlıyor. Bu kahramanlığı Acemî Kalemler Dergisi 12 sayıdır sürdürüyor. Önemli olan kahramanlık yapmak mı yoksa kahramanlığın fark edilir cinsten olması mıdır? Fark edilme noktasında taşranın şanssızlığı başlangıçta ufka konulmuş yumurta görüntüsüdür. İçerik bu yumurtanın büyüklüğünü ayarlayacakken zamanla alışkanlıklar içeriği esir alıyor ve

yumurtanın ufuktaki görüntüsü hiç değişmiyor. Birbirinin tekrarı yazılar ve düşünceler ile geçen yıllardan öte söylenmiş çok fazla bir şey bulamıyoruz. Nerede çıkarsa çıksın on, on iki sayısını ele aldığınız bir derginin yeni sayıları merak ve ilgi uyandırmaktan oldukça uzaklaşıyor. Sonraki her sayı bir önceki sayıların ya daha dar ya da daha geniş olarak ele alındığı konular olarak karşımıza geliyor.

Dergilerin bir başka hastalıkları ise kendilerini hayata konumlandırış biçimlerinde yatıyor. Siyasal düşüncelere paralel edebi alışkanlıklar benzer dergilerin zaten az olan okuru paylaşma gayretlerinden öteye geçmiyor. Kendini; millî, manevî değerlerimiz çerçevesinde eserler sunan dergi olarak tanımlayanlar ile hayatın içinde her alanda edebiyatın varlığını iddia eden dergilerin birini takip etmek, bütün bu iddia sahiplerini takip ediyorum sonucunu doğuruyor. Zira kimsenin diğerinden farklı bir sözü ortaya çıkmıyor. Dolayısıyla dergilerimiz asıl itibarıyla kendi mecrasında bir dergiler kümesi ile onların alt kümelerinden oluşuyor. Diğer bir söyleyişle asıl kaynakların alt fasikülleri şeklinden öteye geçmeyen yayın anlayışına boyunlarını gönüllü uzatıyorlar. İşin tuhaf olanı bunun dışında bir oluşuma bütün taraflarca top yekûn tavır konulması. Asıl kahramanlık bu ve bu da ıskalanınca geriye kimsenin anlatacak bir şeyi kalmıyor.

Binlerce yaşanmış tecrübeye rağmen dergiler çıkmaya devam ediyor ve edecek. Her yeni çıkan yayın yepyeni ümitleri getirip ellerimize koyuyor. Zamanla ya ümitler daha da büyüyor ya da yeşermeden, çiçek dahi açmadan soluyorlar. Daha da ilginç yepyeni ümitlerin tomurcuklarını oluşturuyorlar.

Yeni çıkan her derginin söyleyecek bir sözü mutlaka oluyor. Bu sözü söyleme zorluğunu sayfalarında yaşasa da hep söyleme çabasıyla didinip duruyorlar. Lakin kimi dergilerin daha sözün başında ne söyleyeceğini veya nasıl söyleyeceğini kendini ikna edemedi, kekeme insanlar misali sözünü tamamlamadan ömürleri bitiveriyor. Kendilerini anlatmaları aslında en doğru yöntemken anlatamadan nefesleri tükeniyor. O nefesin, devasa ormanlıkta yeni baş gösteren filizlerde yaşayacağı ümidini kaybetmeyi de hiç istemiyorlar. Küçük filizlerin ancak çok azı ormanlıkta fark edilebilir hale gelince tek tesellileri onlar oluveriyor. Yahya Akengin, Hisar'ın kalan filiz-

lerinden biri değil mi?

Birkaç dergi tecrübesini ve heyecanını ben de derinden yaşadım. Sanırım bunlardan bazılarının hikâyesini kısmen de olsa paylaşmak önem arz ediyor. Bu anılardan ilki sahipliğini yaptığım Öncü Edebiyat'ın çıkışıyla ilgili. Kimi zaman da dergilerin çıkışlarında kaderleri kendi ellerinde olmuyor. Öncü Edebiyat böyle bir dergiydi. M. Fatih Köksal, Adnan Büyükbay, Nevzat Özkan, Rahmetli Ümit Fehmi Sorgunlu gibi muhterem dostlar dergi çıkarmak için birkaç toplantıda bir araya gelmişler. Son toplantı olan M. Fatih Köksal hocanın evine Benim bu dergi teşebbüsünün dışında kalmam içlerine sinmediği gerekçesi ile beni de belki de usulen davet ettiler. İcabet ettim. Dergi tartışması sabahın ilk saatlerine kadar sürdü. Derginin çıkış yazısı hep birlikte kaleme alındı. Bu metnin benim tarafımdan postaya verilmesi kararlaştırıldı. Ben de arkadaşların kararlarına uyararak metni hemen postaya verdim. Bu mektup ülke geneline saygın yaklaşık iki yüze yakın seçkin isme gitti. Arkadaşlar örnek sayı dediğimiz ilk sayı için on beş yirmi gün içerisinde dizgi için ürünlerini vereceklerdi. Süre geçti; yazılar gelmedi. Ay geçti; yazılar yine yok. Oturup tek tek hepsini aradım. Anlaşılması şimdi dahi mümkün olmayan mazeretler ile dergiyi çıkarma kararı alan arkadaşlar dergiye yazı vermediler. Böylece Öncü Edebiyat dergisini çıkarmak, son toplantıya hasbelkader iştirak eden benim üzerime kaldı. Ben ise matbaanın bir yıllık baskı parasını ödemişim. Böylece Öncü Edebiyat için başında benim tasarlamadığım ama sonuç itibarıyla benim kucağıma bırakılmış bir dergi olarak doğdu. Kısa süre sonra da arzuladığım doğrultuda nitelik gelişmesine kapalı kalacağı düşüncesiyle yayına ara vermek zorunda kaldık. Doğuşu böyle başlayan bir derginin uzun soluklu olması beklene- mezdi zaten. Asla maddî sebepler nedeniyle kapanmadı Öncü Edebiyat. Burada ifade etmek istediğim; pek çok derginin maddî sıkıntılarından daha derin ve farklı sıkıntılarının olduğudur. Dergiler kapanırken izah edebildikleri tek sığınak 'maddî imkânsızlıklar' açıklaması oluyor. Zira bu ifade herkesi rahatlatan ve temize çıkaran, üstelik suçun üçüncü şahısların yani okurun üzerine atıldığı en kolay, anlaşılabilir açıklama oluyor.

Berceste' ye gelince onun hikâyesi daha farklı. Üstte verdiğimiz ana düşünceyi besleyen emareler onda da mevcut. İlk olarak Vedat Ali Tok, Mustafa İbakorkmaz, İbrahim Şahin, İsmail Doğu gibi üç beş arkadaş bir araya geliyorlar ve her sayı başka bir arkadaşın sorumluluğunda hazırlanmak şartı ile Berceste'ye vira bismillah diyorlar. Bizler dergiye daha sonradan dâhil olduk. Sonra dostların tevaccühü ile bir dönem yazı kurulunda yer aldık. Yazı kurulu toplantılarında Berceste'nin daha kuşatıcı bir yayın politikası için kendimizi ve dostlarımızı gerek-

siz yere kırdık ve yıpratmış. Her şeye rağmen alışkanlıkları değiştirmek mümkün olmadı. Biz sonra dışarıdan yazı olarak destek vermeyi sürdürdük. Dergi belli arkadaşların omzunda 100. sayısına geldi. Yapılanları küçümsemek haddimiz değil. Berceste istikrarlı yayını ile her türlü takdiri hak eden bir dergi oldu. Daha da güzel ve etkili yayın yapma şansı her zaman için var ve bu potansiyele şehrimiz sahip. Gönül isterdi ki Berceste şehrin bütününü ülke geneline taşıdığı gibi yurt genelinde de edebiyat gündemini belirleyen noktada olsun. Yaşayan edebiyatın gündemine dair söyleyebileceği daha geniş sözleri olsun. Matbaa kalitesi son derece geniş. Baskı kalitesi güzel. Keşke dergi ilk tasarlandığı gibi her sayısı bir arkadaşın sorumluluğunda yol alsaydı. Bu uygulamadan da güzel sonuçlar çıkabilirdi. En azından bir farklılık içerirdi.

Yayın hayatına devam eden dergilerin en çetin problemlerinden biri de; yazan arkadaşların her sayıda mutlaka gözükme yerine daha kalıcı ve toplumsal derinliği açık, uzun soluklu, hayatımızda etkileri ve nitelemeleri kalıcı olabilen yazılar kaleme almayı daha sağlıklı olarak görememeleri denilebilir. Dergilerin bu sıkıntıdan kurtulabilmeleri oldukça zor. Okumadan yazan kimi çevreler bunun hiç fark edilmeyeceğini sanabilirler. Zaman pek çok vakanın ilacı olduğu gibi bunları da süzgecinden geçirecektir. Burada yazanın görmesi gereken 'Uzun yıllar sonra da okunursa bu eser okuyanda hâlâ kalıcı bir tesir bırakır mı?' sorusuna verdiği 'evet' cevabı olmalıdır. Bu cevap evetse yazan onu yayıncıya vermelidir. Yayıncı da eğer bu cevabı doğruluyorsa okuduğu metni yayınlamalıdır. Sayfa boş kaldı şunu da buraya sıkıştırılmı, yaklaşımı kimseye bir şey kazandırmıyor. Pek çok derginin okunur olmaktan uzaklaşmasının altındaki gerçek nedenlerden biri de budur.

Kendim yazmayı bir ihtiyaç olarak gördüm ama yayınlamayı her zaman ihtiyaç olarak görmedim. Bana yazmamak sıkıntı verdi ama yayınlamak hiç sıkıntı vermedi. Yayınlamak daha çok dostlardan gelen baskılarla oldu. Kimi yazar arkadaşların yazdıklarını mutlaka bir dergide hemen yayınlama heyecanı dergilerin niteliklerinin azalmasına yol açan Saiklerdendir. Yayıncı, yazara ne zaman yazdığını sormalı mı bilmiyorum. Yazarın üründen uzun soluklu uzaklaşmadan bir dergiye veya yayıncıya koşması bana pek de sağlıklı gözüküyor.

13. Sayısından itibaren a-Kalemler olarak yoluna devam edecek olan dergimiz bütün bu deneyimlerden ders alarak çıkmakta ve yoluna bu deneyimler ışığında devam edecektir. Bu önemli birikimdir.

Söz çok fazla uzatmış da olabiliriz. Bu yazıyı okuyanın göz ardı etmemesi gereken son bir söz söylemek istiyorum. -Hiç unutmamamız gereken de sanırım bu olgudur- O da dergilerin bu problemleri ile ancak dergi olabildikleri gerçeğidir.

1. CİLT FİHRİSTİ**Şiirler:**

Bekir AŞATIR, Sayı:9, Sayfa:13, "Soluklanma"
Burhan KALE, Sayı:3, Sayfa:1, "Taşkın"
Burhan KALE, Sayı:4, Sayfa:15, "Hali Pür Melal"
Burhan KALE, Sayı:8, Sayfa:1, "Fısıltı"
Burhan KALE, Sayı:12, Sayfa:9, "Elbe Kıyılarında"
Büşra ŞEKERCAN, Sayı:6, Sayfa:10, "Gibi"
Erol METİN Sayı:1 Sayfa:12, "Kara Tren", "Özlem"
Erol METİN, Sayı:2, Sayfa:7, "Siyah Beyaz Bir Film"
Gülhanım Ebru BULKURCU, Sayı:8, Sayfa:4, "Kayboluş"
Hamdi BOYRAZ, Sayı:7, Sayfa:11, "Kırk Kırık Çekmece"
Hamdi BOYRAZ, Sayı:8, Sayfa:13, "Uzakların Güneşi"
Hamdi BOYRAZ, Sayı:9, Sayfa:16, "Balıkçı"
Hızır İrfan ÖNDER, Sayı:11, Sayfa:13, "Hakikat", "Gelincik Çiçeğisin"
Hızır İrfan ÖNDER, Sayı:4, Sayfa:6, "Haikular"
Hüseyin ÇERÇİ, Sayı:7, Sayfa:6, "Ab-ı Hayat"
İsmail KARAPINAR, Sayı:3, Sayfa:7, "Özlem ve Serzeniş"
Kurtuluş ÇELEBİ Sayı:1 Sayfa:5 "Anlamazsın", "Yollar"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:3, Sayfa: 13, "Senin İçin"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:6, Sayfa:10, "Sensiz İçime Sinmiyor", "Her Gün", "Leyla İle Mecnun"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:7, Sayfa:9, "Hazır Ol"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:8, Sayfa:3, "Feza"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:9, Sayfa:6, "Ay"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:10, Sayfa:11, "Kimsesiz"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:11, Sayfa:15, "Bağ"
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:12, Sayfa:4, "Deniz"
Mustafa YILMAZ,sayı: 1 sayfa 1 "Elle tutulur ürperdi"
Mustafa YILMAZ, Sayı:4, Sayfa:1, "Üstü Çizilen Sorular"
Mustafa YILMAZ, Sayı:5, Sayfa:16, "Akşamüstü"
Mustafa YILMAZ, Sayı:6, Sayfa:2, "Ard"
Mustafa YILMAZ, Sayı:7, Sayfa:1, "Anadolu Duldası"
Mustafa YILMAZ, Sayı:10, Sayfa:7, "Mors"
Mustafa YILMAZ, Sayı:11, Sayfa:5, "Soprano Bas Bariton"
Pekcan PALA, Sayı:2 Sayfa:4, "Daracında Yalnızlık"

Selim TUÇBİLEK, sayı:1 sayfa:3 "Annem"
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:5, Sayfa:1, "Hayat Dolu Esinti"
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:7, Sayfa:7, "Sıkıntı", "Zaman", "Çöp"
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:9, Sayfa:1, "İç Kanama"
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:10, Sayfa:11, "Srebrenitza"
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:12, Sayfa:1, "Dağ Yalnızlığı"
Selçuk ŞAMİL, Sayı:1 Sayfa 15, "Alaca Aydınlık"
Selçuk ŞAMİL, Sayı:2, Sayfa:11, "Diriliş"
Selçuk ŞAMİL, Sayı:5, Sayfa:16, "Bir Tutam Renk"
Selçuk ŞAMİL, Sayı:6, Sayfa:13, "Eski Malalle"
Selçuk ŞAMİL, Sayı:8, Sayfa:14, "Kilitli Parke Taşı"
Selçuk Şamil, Sayı:9, Sayfa:3, "Âdem"
Selçuk ŞAMİL, Sayı:11, Sayfa:9, "Sabaha Kıyamet Var"
Şeyma TEMİZSOY, Sayı:6, Sayfa:16, "Giriş", "Geri-leyiş", "Kayboluş"
Şeyma TEMİZSOY, Sayı:7, Sayfa:13, "İl-mek-tup"
Şeyma TEMİZSOY, Sayı:10, Sayfa:9, "Arınma"
Şeyma TEMİZSOY, Sayı:9, Sayfa:11, "Depth/Kabul"
Sonay KARASU sayı:2, Sayfa:1, "Aklımın Mahpus Damı"
Sonay KARASU, Sayı:3, Sayfa:5, "Kayıtlara Geçsin Lütfen"
Sonay KARASU, Sayı:4, Sayfa:5, "Yok Oluşum"
Sonay KARASU, Sayı:5, Sayfa:7, "Tanıdık Yabancılarım"
Sonay KARASU, Sayı:6, Sayfa:11, "Sesiz Telaş"
Sonay KARASU, Sayı:7, Sayfa:9, "İnsanın Depremi"
Sonay KARASU, Sayı:8, Sayfa:6, "Dünyalılara İnat"

Denemeler:

Asena ERDOĞDU, Sayı:9, Sayfa:5, "İnsan Kendine İyi Gelir"
Aslıhan ŞAFAK, Sayı:10, Sayfa:16, "Geldin mi Yoksa"
Ayşe AKSOY Sayı:1 Sayfa:4 "Resimli Duvar Halıları"
Ayşe AKSOY, Sayı:6, Sayfa:5, "Rahatı Kaçan Ağaç"
Ayyüce İNCE, Sayı:4, Sayfa:13, "Kalbinizi Kaybetmeyin"
Ayyüce İNCE, Sayı:5, Sayfa:6,7, "Kelebek Misali"
Belen GÖKÇELİ, Sayı:6, Sayfa:6,7, "Polisiye Romanların Peşinde"
Belen GÖKÇELİ, Sayı:8, Sayfa:16, "Karşılığında Ne Verirdin?"

Burhan KALE, Sayı:7, Sayfa:4,5, “Kırk Oda”
Burhan KALE, Sayı:10, Sayfa:4-5-6,7, “Şiire Doğru”
Elif YILDIRIM, Sayı:7, Sayfa:2, “Katil Kim”
Emine ÇOBAN, Sayı:7, Sayfa:7, “Bazen Terk eder İnsan Tüm Terk Edişleri Kışkandırırçasına”
Hüseyin ÇERÇİ, Sayı:2, Sayfa:3, “Yazmak Öğrenilir mi?”
Kadriye ERCİYESLİOĞLU, Sayı:8, Sayfa:7, “Merhaba Jen”
Kurtuluş BAŞTİMAR, Sayı:10, Sayfa:15, “Yüreğimdiki Hasretler”
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:2, Sayfa:5, “Hayal Kurmak Her Şeydir”
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:4, Sayfa:2, “Yaşamak Güzel Şey”
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:5, Sayfa:5, “Bir Yaşama Biçimi Tiyatro”
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:7, Sayfa:9, “Bir Çift Umut”
Kurtuluş ÇELEBİ, Sayı:9, Sayfa:6, “Uçan Balon”
Meltem EKEN, Sayı:3, Sayfa:11, “Kaçış”
Mustafa YILMAZ, Sayı:1 Sayfa:2 “Bazen daha fazladır her şey, Birkaç eşikten atlar insan”
Mustafa YILMAZ, Sayı:2, Sayfa:2, “Bu Yüzden Her Gece Ben, Her Gece Üzülümüşüm”
Mustafa YILMAZ, Sayı:3, Sayfa:4, “İnsanın Mevsimlere Yaptıkları Fenalıklar”
Mustafa YILMAZ, Sayı:5, Sayfa:3, “Soruların Kısa Tarihi ve Boz Ayıyla Birlikte Yaşama Rehberi”
Mustafa YILMAZ, Sayı:6, Sayfa:3, “Tıkanma”
Mustafa YILMAZ, Sayı:7, Sayfa:3, “Yaralı Şaşkın Ağaçlar Kardeşliği”
Mustafa YILMAZ, Sayı:8, Sayfa:3, “Asla Vazgeçme”
Mustafa YILMAZ, Sayı:9, Sayfa:2-3, “Venn Şeması”
Mustafa YILMAZ, Sayı:10, Sayfa:3, “Sınırlar Üzerine veya Tavşan Deliğinden İçeri”
Mustafa YILMAZ, Sayı:11, Sayfa:3, “Deneme Üzerine Bir Deneme”
Mustafa YILMAZ, Sayı:12, Sayfa:2, “Gördükten Sonra Görmemiş gibi Yapmanın İmkânsızlığı Üzerine”
Osman SELÇUK, Sayı:1 Sayfa:15, “Türk Edebiyatına Faust’tan Bakmak”
Osman SELÇUK, Sayı:4, Sayfa:16, “Ayla”
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:5, Sayfa:2, “Dünya Yazı Günü İlanıdır”
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:6, Sayfa:4, “Dünya Yazı Günü Nedeniyle”
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:11, Sayfa:6, “Şehirler ve Edebiyatımız”
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:12, Sayfa:13-14, “Dergi Olabilmek”
Selin Meriç ÜNAL, Sayı:12, Sayfa:10, “Bana da Yer Var mı?”
Sonay KARASU, Sayı:1 sayfa:14, “Kek Kokusu”

Sonay KARASU, Sayı:4, Sayfa:3, “Kafamda Ustaların Şöleni Var”
Şeyma TEMİZSOY, Sayı:8, Sayfa:4, “Bedelli Yolculuk Dökümü”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:1 Sayfa:6 “Duvarları Kaldırmak”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:2, Sayfa:15, “Pazar Ola! Daima”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:3, Sayfa:14, “Beyaza Beyaz Demek Dururken Kimin Aklına Geldi Bu isim”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:4, Sayfa:4, “Bencil Dürtülerde Ben Sevdamız”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:5, Sayfa:4, “Fotoğrafların Değerini Çalan Kim?”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:7, Sayfa:8, “Dil İçin de Rejim Yapmalı”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:8, Sayfa:2, “Yanımdaki Boş Yer”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:9, Sayfa:4, “Son Yüzyılın En Sihirli Tavsiyesi”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:10, Sayfa:14, “Susalım mı Biraz Belki Dinlenir Yenileniriz”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:11, Sayfa:16, “Şapkamızla Bile”
Zehra Meral KONŞUK İVECAN, Sayı:12, Sayfa:8, “Karakter Çiçekleri”

Hikâyeler:

Ayşe AKSOY, Sayı:7, Sayfa:14,15, “Fikrîye Teyze”
Emine ÇOBAN, Sayı:1, Sayfa:7, “Sil Baştan”
Emine ÇOBAN, Sayı:2 Sayfa:13, “Kutup Yıldızının Öyküsü”
Emine ÇOBAN, Sayı:3, Sayfa:16, “Kar Taneleri”
Emine ÇOBAN, Sayı:4, Sayfa:7, “Huzuru Orda Kaldı”
Emine ÇOBAN, Sayı:6, Sayfa:15, “Donuk Kanatlar”
Emine ÇOBAN, Sayı:8, Sayfa:14, “Son Işık”
Emine ÇOBAN, Sayı:11, Sayı:14-15, “Hürriyet”
Enes SEVİN, Sayı:8, Sayfa:15, “Solgun Suratlar”
Erol METİN, Sayı:9, Sayfa:14-15-16, “Seher Yeli”
Fadime ÇATAK KÖSE, Sayı:7, Sayfa:15,16, “Kıskançlığım”
Fatma DAĞLI, Sayı:1, Sayfa:8-9-10, “Kızıl Kazanlık”
Fatma DAĞLI, Sayı:2 Sayfa:10-11-12, “Işıkları Söndürün”
Fatma DAĞLI, Sayı:3, Sayfa:12,13, “Vakit Çok Geç”
Fatma DAĞLI, Sayı:4, Sayfa:10,11, “Özür Dilerim”
Fatma DAĞLI, Sayı:5, Sayfa:11,12, “Hayal”
Fatma DAĞLI, Sayı:6, Sayfa:12,13 “Hasta”
Fatma DAĞLI, Sayı:7, Sayfa:12,13, “Öyle Bir Geçer Zaman ki”
Fatma DAĞLI, Sayı:8, Sayfa:10-11, “Gazoz Kapakları”

Fatma DAĞLI, Sayı:9, Sayfa:12-13, "Ayakkabı"
Fatma DAĞLI, Sayı:10, Sayfa:12-13, "Ben Narin"
Fatma DAĞLI, Sayı:11, Sayfa:12-13, "Yastık"
Fatma DAĞLI, Sayı:12, Sayfa:5-6, "Paydos"
Kadriye ASLAN, Sayı:12, Sayfa:11, "Yeşil Benim Olsun Mu?"
Melike ÇELİK, Sayı:2, Sayfa:6, "Sesler"
Melike ÇELİK, Sayı:3, Sayfa:10,11, "Mor Hırka"
Melike ÇELİK, Sayı:4, Sayfa:6, "Masa"
Melike ÇELİK, Sayı:5, Sayfa:10, "Toruk"
Melike ÇELİK, Sayı:6, Sayfa:1,2, "Ölü Soyucu"
Melike ÇELİK, Sayı:7, Sayfa:10,11, "Kader Apartmanı"
Melike ÇELİK, Sayı:8, Sayfa:5,6 "Fotoğraf Toplayıcısı"
Melike ÇELİK, Sayı:9, Sayfa:10-11, "Beş Para"
Melike ÇELİK, Sayı:10, Sayfa:10-11, "Çiçek Sürgünü"
Melike ÇELİK, Sayı:11, Sayfa:10-11, "Çaydanlık"
Melike ÇELİK, Sayı:12, Sayfa:7, "Mavi Gölge"
Mesut HEKİMİHAN Sayı:1, Sayfa:13,14 "Yürek Taşı"
Zehra AKKAYA, Sayı:2, Sayfa:16, "Büyümek"
Zehra AKKAYA, Sayı:3, Sayfa:15, "Havlayan Şemsiye"
Zehra AKKAYA, Sayı:4, Sayfa:12, "Müsaitseniz Sevebilir miyim?"
Zehra AKKAYA, Sayı:5, Sayfa:13, "Sevgi Günlükleri"
Zehra AKKAYA, Sayı:6, Sayfa:14, "Yolculuk"
Zehra AKKAYA, Sayı:8, Sayfa:12-13, "Çiçek Tarlası"

İnceleme-Eleştiri:

A.İbrahim ATAŞ, Sayı:12, Sayfa:3-4 "Dönüşüm Üzerine"
Ayşe AKSOY, Sayı:4, Sayfa:14, "Oblomov"
Burhan KALE, Sayı:11, Sayfa:7-8-9, "Yoksulluk İçimizde"
Gazi GÖÇMEN, Sayı:5, Sayfa:14,15, "A'mak-ı Hayal'e Analitik psikoloji Açısından Bakış"
Gazi GÖÇMEN, Sayı:6, Sayfa:11, "Matmazel Noraliya'nın Koltuğu Şüphenin Girdabında"
Hatice BARAN, Sayı:11, Sayfa:4, Hasan Öztürk'ün Gündem Edebiyat Adlı Eserinde Edebiyata Panoramik bir Bakış
Leyla NEHAR, Sayı:3, Sayfa:6, "Harfler ve Notalar"

M. Kutay KUZAY, Sayı:10, Sayfa:1-2, "Elif Şafak Havva'nın Üç Kızı 2015'de Sinemalarda"
M. Kutay KUZAY, Sayı:11, Sayfa:1-2, "Elif Şafak Havva'nın Üç Kızı Teknik Sorunlar"
Melike ALPASLAN, Sayı:10, Sayfa:8-9, "Körlük"
Melike Çelik sayı:1, sayfa:11,12 "Siddhartha"
Mustafa YILMAZ, Sayı:9, Sayfa:7-8-9, "Şiir Nasıl Yapılır Meselesine Mayakovski'den Bakmak"
Selim TUNÇBİLEK, Sayı:3, Sayfa:2, "Nobel Edebiyat Ödülleri ve Düşündükleri"

Söyleşiler:

Muhsin İlyas SUBAŞI ile söyleşi Sayı:2, Sayfa:8-9, "Türk Edebiyatını Besleyen Ana Damar Yerel Edebiyattır"
Şadi KOCABAŞ ile Söyleşi, Sayı:3, Sayfa:8-9, "Kuş Günlükleri Üzerine Konuşma"
Yusuf BAL ile Söyleşi, Sayı:4, Sayfa:8-9, "Şiir Bana İç Dünyamın Kapısını Aralıyor"
Yüksel AKÇAYIR ile Söyleşi, Sayı:5, Sayfa:8-9, "Kendini Sığaya Çekmeyenlerin Başkalarını Didiklemeye Hakkı Yoktur"
Gençosman DENİZCI ile Söyleşi, Sayı:6, Sayfa:8-9, "Çocukluğumdan Beri Polisiye Hastasıyım"
Tayyip ATMACA ile Konuşma, Sayı:8, Sayfa:8-9, "Hece Taşları ve Şiiri Üzerine Konuşma"

ÇIKIŞ YAZILARI:

"Merhaba DERKEN", Sayı:1
"Yeni Sevinçlere", Sayı:2
"Biz Bir Aileyiz", Sayı:3
"İnsana Çağrı", Sayı:4
"Sanata Saygı Lütfen", Sayı:5
"Neredesin Akıl", Sayı:6
"Diri Sanat", Sayı:7
"Tek Sığınak Sanat", Sayı:8
"Işığın Acemisiyiz", Sayı:9
"Yerimizin Acemisiyiz", Sayı:10
"Çağın Acemisiyiz", Sayı:11
"Adımızın Yabancıyız", 12

